

ordentlig sørgelig Livsstilling for dem. Det er allerede kommet dertil, at Alle betænke sig paa at lade deres Børn uddanne sig for en Virkomhed, der tidligere betragtedes som overordentlig tillokkende og lønnende, og som nu derimod kun synes at skulle føre til de tarveligste Livsvilkaar, til en Kamp for Livsopholdet, idet Embedsmændene nu kun meget maadelig kunne tilfredsstille deres beddedneste Fordringer. Og vor Embedsstand fortjener sandelig ikke en saadan Behandling. Jeg siger, at vor Embedsstand i det Hele taget har vist sig saa dygtig og saa nidkær og som en for sine Pligters Opfyldelse saa varmt følende Klasse af Medborgere, at de nok kunde fortjene, at Staten tog sig alvorlig af deres Sag. Men Faren, som jeg siger til, er den, at ved at fremture paa den Vej, som man er slaaet ind paa, vil man lidt efter lidt tilintetgjøre denne Nidkærlighed og indbringe i Embedsstanden ganske andre Forhold end dem, vi hidtil have haft her; der er andre Stater og fortrinsovis dem, hvori Demokratiet videst har udfoldet sig, hvor — ja lad os kun nævne Ordet — Korruption og Uredelighed ikke er ukendt. — Men hvor gjerne jeg end vilde dvæle ved dette Punkt, maa jeg dog komme til et andet, hvor jeg desværre ikke saa fuldt kan tiltrøde, hvad jeg formoder, der tilsigtes af det høje Ministerium. Man vil vistnok forstaa, at det er Pantserflibet, som jeg nu vil komme til at tale om. Smidkærlig maa jeg strax begynde med at erklære, at det ikke er Pantserflibet i og for sig, som jeg paa nogen Maade skal ud-tale mig imod. Jeg erkender saa fuldt som Nogen, at et saadant Pantserflibet kan være et overordentlig fortrinligt Krigsvaaben, hvormed dog det Spørgsmaal ikke er afvist, om der ikke for den samme Sum, som anvendes til dette Skib, kunde anstafses andre lige saa fortrinlige eller maasse fortrinligere Vaaben. Dette Spørgsmaal staar endnu tilbage; men i det Dieblit, en Regering fremtræder med den Bestemthed som nu og erklærer, at denne Anvendelse er den, som den betragter som den uafviselig rette, naar den under de nærværende Forhold stiller Fordringer paa den Maade, saa vil jeg ikke have nogen Banskilighed ved at slutte mig dertil, og jeg skulde derfor for saa vidt kunne have forholdt mig ganske tavs. Men jeg frygter for, at der her bagved skjuler sig en Principforandring, en Systemsforandring, og at dette er det første Skridt paa en Bane, der vil føre langt videre, end vi i dette Dieblit formaa at overskue. Hvis det f. Ex. nu skulde vise sig som den første Konsekvens af Billigelsen af Bygningen af dette Pantserflibet, at den maatte aabne en meget betydelig Udvidelse af det hidtil almindelige Flaadebudget, hvis det maatte vise sig, at der maatte komme en halv Million eller 600,000 Kr., tror jeg, det er, til hvad der nu staar paa Finansloven, foruden det Tilleg, som man anser det for hensigtsmæssigt at begjære ekstraordinært — saa ser man, at Spørgsmaalet faar en ganske anden Karakter.

Og bag ved dette ene Pantserflibet viser sig vistnok i Horisonten forskjellige andre. Den høitærede Marineminister har omtalt, at tre Jugle paa Taget ere ikke saa gode som een Jugl, man kunde faae i Gaanden; men jeg er bange for, at den høitærede Minister ikke vil hvile, førend han har fanget de tre Jugle paa Taget; og er først denne Anskaffelse eller disse Anskaffelser satte i Værk, saa vil det vise sig som den største Urimelighed i Verden, om man ikke bevilgede de Tilflugtssteder for disse store Skibe, uden hvilke de saa at sige blende ubrugelige for os. Det vil da være nødvendigt, uafviselig nødvendigt at anlægge en Befæstning ved Storebelt, og hvad der endvidere i Aarenes Løb kan udvikle sig af en saadan Spire, der naturligvis i Førstningen optræder bestedent og med saa og begrænsede Fordringer, det vide vi ikke, mine Herrer, men ganske uden Erfaringer i saa Henseende kunne vi dog heller ikke siges at være, og det kan være ganske anderledes storartede Fordringer, som, støttende sig til den samme Række af Betragtninger, med fuldt saa megen Føje kunne kræve at blive gjenneførte. Jeg ser Kjøbenhavn omgivet af kolossale Fæstningsværker, og saa komme vi herved ind paa de 60 til 70,000 Mand, som ville være nødvendige for paa en passende Maade at kunne fylde denne Befæstning og for at kunne operere i aaben Mark. Det er altsaa disse Konsekvenser, for hvilke jeg for mit Vedkommende tror, at man bør have Diet aabent nu, da der er Tale om at slaa ind paa den nye Bane. Jeg gjentager det, at, hvis det indskrænker sig til, at man istedetfor at bygge andre Skibe, vil bygge et Pantserflibet efter den her omhandlede Tegning, skal jeg for mit Vedkommende ikke gjøre nogensomhelst Indsigelse derimod.

Svad vor Stilling ligeoverfor Forsvarsvæsenet i dets Helhed, som egentlig opfordrer til ved denne Leilighed at blive taget nærmere i Betragtning, angaar, da vide vi, at der fra ikke saa Sider har lydt stærke Anker og Klager over, at Danmark, ikke belært af de sørgelige Erfaringer, det har gjort, har med en ubegribelig og usforvarlig Let-sindighed ikke benyttet Tiden til en Udvilling af sit Forsvarsvæsen paa den rette Maade, saa at det nu staar i en usforvarlig og værgeløs Tilstand ligeoverfor kommende Færet. Jeg tror, at der i disse Betænkkeligheder, hvor meget man end kunde anerkende, at de kunne være fremkomne af en varm og oprigtig Patriotisme og støtte sig til Følelser, som i allerhøieste Grad maa fortjene vor Anerkendelse og Optagelse, dog skjuler sig en stor Uretfærdighed og stor Ubillighed. Det er ikke paa nogen Maade min Mening at ville, og det er heller ikke mit Kald at skulle forsvare, hvad der i den Retning er gjort i de forløbne Aar; tværtimod vil jeg ganske oprigtig indrømme, at ogsaa for mig stiller det sig, som om vi ikke lade Erfaringen være tilstrækkelig talende for os, og som om vi netop med Hensyn til Udviklingen af vort For-